

www.vulkani.rs
office@vulkani.rs

Naziv originala:
Eloisa James
SEVEN MINUTES IN HEAVEN

Copyright © 2017 by Eloisa James Inc. All rights reserved.
Translation Copyright © 2017 za srpsko izdanje Vulkan izdavaštvo

ISBN 978-86-10-02139-4

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

Eloiza DŽEJMS

Sedam minuta u raju

Prevela Branislava Maoduš

VULKAN
IZDAVAŠTVO

Beograd, 2017.

„Ne mogu reći da me preterano oduševljava pomisao da je jedini način da zadržim verenicu bio da je upropastim.“

Judžinija se nasmejala. „Pa, postoji mogućnost da nekoga upropastite, gospodine Rive. A postoji i...“ Zastala je, a glasić u glavi govorio joj je da je pogazila sva načela pristojnosti. Odlučila je da ga ignoriše. „A postoji i čokolada.“

Oči su mu planule i on je pružio ruku i upleo prste s njenima. Primetila je njegovo telo. Ali nikad joj se nije činilo tako snažno kao kad je sedeo za malim otmenim stolom dizajniranim za deljenje tajni šapatom.

„Vratili smo se tamo odakle smo i krenuli“, izgovorio je hrapavo. Palcem je opisivao krug na njenom dlanu, zbog čega je želela da se promeškolji na stolici, ali nije povukla ruku. „Trebalo je da svoju verenicu obaspem čokoladom.“

„Samo“, usudila se da kaže, „ako ste bili potpuno sigurni da je to čokolada najboljeg kvaliteta.“

Vord je prineo njenu ruku usnama i žurno je poljubio, tek ovlaš je dotakavši usnama. Okrenuo joj je šaku, pa spustio usne i na njen dlan, zbog čega je osetila kako joj se rukom penje prijatna toplina. „Recite mi, molim vas, kako čovek da prepozna najkvalitetniju čokoladu.“

*Ova knjiga posvećena je mojoj najstarijoj nećaki, Nori,
koja ne samo da je progutala moje knjige već mi je bila i
od neprocenjive pomoći u nekim tačkama zapleta.
Njen ukus je besprekoran: ako ona počne da trči ukrug, privija stranice
rukopisa na grudi i preti da će me ubiti, znam da će knjiga doživeti uspeh.*

Hvala ti, mila!

Prvo poglavlje

Sreda, 15. april 1801.

Ured gospođe Snou za odabrane guvernante

Trg Kevendiš 14

London

Ništa večeru ne može da upropasti kao predavanje čoveka koji je uobrazio da je stručnjak u nekoj oblasti. Dama koja je bila na četrnaest predavanja o kineskom porcelanu čitave večeri govoriće o dinastijama Ming i Ćing; baron koji je objavio esej o lešinarima u zoološkom časopisu, bez sumnje, čitave večeri pričati će o neprijatnim navikama strvinara.

Stručni uvidi Judžinije Snou bi, sa druge strane, goste na večeri naterali u urnebesan smeh, kada bi bilo primereno da svoje uvide deli sa drugima. Ona je, na primer, znala kako je druga najbolja perika grofice Ardmor dospela na glavu užasnutog praseta, koje je preletelo preko terase dok je vikar pio čaj. Znala je koji je potomak vojvode od Flečera ukrao zlatnu čačkalicu i emajlirani nokšir i, još bolje, šta je uradio sa njima. Ne samo da je ove sočne pojedinosti morala da zadrži za sebe već nije mogla ni da prasne u smeh dok ne ostane sama. Kao vlasnica najelitnijeg ureda za guvernante na Britanskim ostrvima, morala je u svakom trenutku uljudno da se ponaša.

Nije smela da se smeje! Čak ni kad je njena služavka uvela dečaka koji je nosio brokatnu zavesu pričvršćenu kao da je rimska toga – premda se sjajna plava boja kojom su mu bili namazani ruke i lice nikako nije slagala sa zavesom pričvršćenom na njegovom ramenu u stilu rimskog senatora.

Za dečakom je ušla njegova majka, leđi Pibl. Judžinija nije imala prilike da često viđa dečake plave kože, ali je često vidala majke sa histeričnim

držanjem žene spremne da se nosi sa pripitomljavanjem one vrste divlje životinje poznate kao osmogodišnji dečak.

„Ledi Pibl i Marmadjuk, lord Pibl“, najavila je Judžinijina služavka.

„Dobar dan, Vini“, rekla je Judžinija ustajući od stola da, sa iskrenim zadovoljstvom, pozdravi njeno gospodstvo. Njena stara školska drugarica Vinifred bila je ljupka i mila i nežna kao sufle.

Avaj, te crte joj nisu bile od koristi kad je u pitanju bilo podizanje dece. Sudbina ili priroda je, nadasve izopačeno, Vini uparila s njenom suprotnošću: Marmadjuk je bio đavolski nevaljao dečak prema svim merilima, a Judžinija je sebe smatrala stručnjakom u ovoj oblasti.

„Ne mogu ja to!“, zajecala je Vinifred umesto pozdrava, zateturavši se i sručivši se na sofu. „Na ivici sam nerava, Judžinija. *Na ivici nerava!* Ako mi ne pronađeš guvernantu, ostaviću ga kod tebe. Ne šalim se!“ Njena pretnja zvučala je veoma ubedljivo zbog vriska kojim ju je izgovorila.

Činilo se da Marmadjuka ni najmanje nije pogodila mogućnost da ostane u uredu. „Dobar dan, gospođo Snou“, izgovorio je vedro naklonivši se sasvim pristojno s obzirom na to da je u rukama držao strele i veoma debelu žabu. „Ja sam drevni Pikt i krijumčar“, kazao je.

„Dobar dan, Marmadjuk. Nisam znala da koža krijumčara može biti različitih boja“, odvrtila je Judžinija.

„Krijumčari možda i nisu plavi, ali je Piktima koža uvek plava“, objasnio je. „Oni su bili keltski ratnici koji su kožu bojili u plavo pre bitke. Otac mi je pričao o njima.“ Podigao je žabu. „I Freda sam počeo da bojim, ali mu se nije dopalo.“

„Fred izgleda znatno punije nego kad sam ga poslednji put videla“, primetila je Judžinija.

„Bili ste u pravu za crve iz kupusa“, rekao je smešeci se. „Obožava ih.“

„Osećam miris pčelinjeg voska – koji te je, ako sam u pravu, i obojio u plavo – ali da li se to od Freda širi zadah rečnog mulja?“

Marmadjuk je glasno šmrknuo i klimnuo glavom. „Fred smrdi.“

„Nemoj govoriti *smrdi*, mili“, javila se njegovu majka iz nabora sofe, gde je ležala s maramicom preko očiju. „Možeš reći da se nešto oseća, ali samo ako baš moraš.“

„Zaudara na pokvareno jaje“, pojasnio je Marmadjuk. „Premda ni približno ne bazdi kao ledi Hjubert kad je izašla iz reke.“

Sedam minuta u raju

Vini je prigušeno zaječala, onako kako bi zaječala žena na porođajnim mukama. „Umalo nisam zaboravila na reku. Judžinija, ne idem kući dok mi ne daš guvernantu.“

„Ne mogu“, rekla je Judžinija strpljivo. „Objasnila sam ti već, Vini...“

Vini je sela stežući maramicu u ruci i pokazala svog sina. „Reci joj!“ izgovorila je drhtavo. „Reci joj šta si kazao leđi Hjubert! Ne bih ga dovukla ovamo da se samo obojio u plavo. Navikla sam na prljavštinu.“

Marmadjuk je po prvi put izgledao pomalo uznemireno, osovio se na jednu nogu, a drugu je podigao, pa je izgledao kao plava čaplja. „Leđi Hjubert je rekla da bi uvek trebalo da govorim istinu, pa sam to i uradio.“

„To zvuči zloslutno“, odvratila je Judžinija iznova potiskujući osmeh. „Gde si bio kada ti je leđi Hjubert dala ovaj savet?“

„Bili smo na pikniku na Temzi, u dnu našeg travnjaka“, kazala je Vini odgovorivši umesto sina. „Jesam li ti rekla da je leđi Hjubert Marmadjukova kuma i da nema dece? Nadali smo se... ali ne. Nakon današnjeg dana, *ne*.“

„Držala mi je propoved baš kao u crkvi, osim što je ona dama“, prozborio je Marmadjuk očigledno odlučivši da završi sa pričom. „Rekla je da su obmana i licemerje prepreka svetačkom životu.“

„Licemerje“, ispravila ga je Judžinija. „Nastavi.“

„Pa sam to uradio.“

„Šta?“

„Pa, najpre sam je zabavljao plesom Pikta. Oni su bili pusti divljaci. Zavijali su. Želite li da vidite?“ Pogledao je Judžiniju pun nade.

Odmahnula je glavom. „Poslužiću se maštom. Da li je leđi Hjubert uživala u tvom nastupu?“

„Nije joj se dopao“, priznao je Marmadjuk, „ali nije bila previše srdita. Pitala me je šta mislim o knjizi o istoriji crkve koju mi je poklonila za rođendan prošlog meseca i jesam li je pročitao do kraja.“

„O, bože“, izgovorila je Judžinija.

„Bio sam iskren, baš kao što je i rekla. Kazao sam joj da mi se nije dopala, jer je dosadna i ima trista strana. Majku je to uznemirilo, ali se smirila, a leđi Hjubert me je nakon nekog vremena pitala šta mislim o njenoj novoj haljini. Odgovorio sam da bi izgledala bolje da nije pojela čitavu juneću polutku. Otac je to uvek govorio za nju.“

„Nije bilo lepo što si ponovio očeve reči“, kazala je Judžinija. Otkrila je tokom godina da deca najbolje uče iz prostog iznošenja činjenica.

Namrgodio se. „Bio sam iskren, a i nakon mog ratničkog plesa rekla je da je moj otac, sva je prilika, preminuo jer mu je bio potreban odmor.“

„To je bilo *veoma* ružno“, kazala je Judžinija i sama se sada mršteći, „i neistinito, Marmadjuk. Tvoj otac je bio ratni heroj koji bi dao sve da je mogao ostati s tobom i tvojom majkom.“

Pogledala je u Vini, koja je ležala na leđima sa rukom preko očiju. Njen muž je bio pomorski kapetan i izgubio je život u Opsadi Malte služeći pod kontraadmiralom lordom Nelsonom.

Marmadjuk je umesto odgovora podigao rame.

„Jesi li bacio, gurnuo, ili na bilo koji drugi način naterao ledi Hjubert da uđe u Temzu?“, upitala je Judžinija osećajući kako joj je dotična dama mrska.

„Nisam! Sama je upala.“

„Nakon što je buba nosorog koju ju je moj sin imao kod sebe pronašla način da joj se popne na ruku i zavuče u rukav“, razjasnila je Vinifred.

„Ko bi rekao da može toliko da skoči“, kazao je Marmadjuk držeći se kao neko ko je upravo došao do novog naučnog otkrića. „S obzirom na to da je krupna, ali jeste, i ledi Hjubert je upala pravo u vodu.“

„Na glavu“, dodala je Vinifred šuplje.

„Volela bih da sam to videla“, rekla je Judžinija povlačeći užu da dozove služavku.

„Bilo je smešno“, poverio joj se Marmadjuk, „jer joj je donja odeća sva bila u ružičastim volanima. Morao sam da otrčim po lakeja i dvojicu konjušara, jer je obala bila klizava od mulja. Batler je kazao da je to bilo nalik na izvlačenje junice iz blata.“

„To je izuzetno vulgaran opis“, rekla je njegova majka umornim glasom vikara koji na latinskom drži propoved gomili dece što se koškaju.

Vrata su se otvorila. „Rubi“, kazala je Judžinija. „Želim da odvedeš lorda Pibla u baštu i da ga poliješ sa nekoliko kanti vode.“

„Gospođo Snou!“, uzviknuo je Marmadjuk povukavši se za korak i raširivši oči.

„Nije Fred jedini koji se oseća. Šta si pomešao sa pčelinjim voskom da bi dobio tu boju?“

„Indigo prah iz kutije sa bojama.“

„Čini se da je oštrog mirisa. Što znači da smrdi. Dobro ribanje trebalo bi da opere indigo“, kazala je Judžinija okrećući se prema Rubi. „Nisam sigurna za pčelinji vosak.“

Sedam minuta u raju

„Ne želim“, zapomagao je Marmadjuk. „Mamica je rekla da mogu ostati plav dok ne pođem na spavanje.“

„Fred izgleda veoma suvo“, dodala je Judžinija oštro. „I njega je potrebno oprati.“

Nakon četiri godine u ovoj službi, Rubi je vešto umela da se izbori s nepokornom decom. Uzela je Marmadjuka za ruku i odvela ga iz sobe.

Vini je sela i posmatrala ga kako odlazi. „Ne bi išao sa mnom, ni sa dadiljom. Smem li da pozajmim tvoju služavku?“

Judžinija je sela pored prijateljice. „Marmadjuk mora da pođe u školu, mila.“

„On je moja beba“, rekla je Vini, a oči su joj se ponovo napunile suzama. „Samo mu je potrebna guvernanta, Judžinija. Zašto nećeš da mi daš guvernantu?“

„Jer Marmadjuk mora da bude sa dečacima. Nije li ga otac upisao na Iton?“

„Ne mogu da ga pustim.“

„Moraš.“

„Ne razumeš“, jecala je Vini. „Marmadjuk je sve što mi je ostalo od Džona. Ti ne znaš kako je teško biti udovica i sasvim sama!“

Nastupio je trenutak tišine.

„Nisam to tako mislila“, kazala je Vini žurno. „Naravno da znaš, i ti si udovica.“

„Ali tebi je drugačije“, odvrtila je Judžinija. „U mom slučaju prošlo je već sedam godina.“

„To sam i mislila“, kazala je Vini duvajući nos. „Samo želim da je moj sin kod kuće pored mene, gde mu je i mesto.“

„Mesto mu je sa drugim dečacima. Ovo je treći put u tri nedelje da dolaziš kod mene, zar ne?“

Vini je klimnula glavom. „Ono što se desilo mački – krzno joj izrasta, hvala nebesima – a nakon toga ono sa naslovnim stranicama crkvene pesmarice... Juče me je vikar pozdravio vrlo kruto. A moj ujka Teodor i dalje veruje da imamo majmuna za kućnog ljubimca; ne usuđujem se da mu kažem šta se zaista desilo s njegovom vojničkom bluzom.“

Judžinija je zagrlila Vini. „Iton“, rekla je čvrsto. „Napiši im pismo i obavesti ih da će Marmadjuk početi da pohađa školu ove jeseni. Poslaću ti učitelja, mladića koji će tvog sina voditi na pecanje nakon što završe sa učenjem.“

„Njegov otac je želeo da ga nauči da peca čim se vrati s Malte“, izgovorila je Vini štucnuvši i ponovo briznuvši u plač.

„Neizmerno mi je žao“, prošaputala je Judžinija spuštajući Vinifredinu glavu na svoje rame. Kad je otvorila ured pre šest godina, nije imala pojma da će se naći u središtu mnogih porodičnih kriza. Mogla bi da napiše knjigu o skrivenim dramama visokog društva.

Premda su, kad je u pitanju bilo udovištvo, ženino poreklo i mesto u društvu bili nevažni.

Njen sto je bio prepun pisama, i bile su to nesumnjivo majke koje su čekale da se vide s njom. Judžinija je njihala Vini u naručju dok je posmatrala kako Marmadjuk skače po bašti.

„Pretpostavljam da ću ga sad odvesti kući“, kazala je Vini plačljivo i uspravila se. „Dadilja neće biti srećna zbog onoga što se desilo zavesi iz dečje sobe.“

„Mislim da ćete ostati na čaju i keksu“, rekla je Judžinija. „Osmogodišnji dečaci su uvek gladni.“

„Ne možemo! Ne želiš da on takav sedi na tvojim lepim stolicama.“

To je bila istina.

„Odvedi ga u baštu za čaj“, predložila je Judžinija. „Možete da sedite na polju, što znači da ni Fred neće izazivati nevolje.“

„Samo ako pođeš s nama.“

„Plašim se da ne mogu. Imam sastanke posle podne.“

Vini je raširila oči. „O, ne, žao mi je!“ Skočila je na noge i zgrabila tašnu.

„Mila moja, ti si mi silna podrška! Pošalji mi učitelja!“, doviknula je dok je istrčavala kroz vrata.

Judžinija je trebalo da se vrati za sto, ali je stala pored prozora i posmatrala kako Vini juri sina, još pomalo plavog, oko fontane u kojoj je Fred uživao u kupanju.

Čak i kroz brušeno staklo čula je Marmadjukovu vrisku i Vinin smeh.

Činilo joj se da bi udovištvo bilo podnošljivo kad bi vam muž ostavio dete za sobom, deo sebe.

Vrata iza nje su se otvorila. „Gospođo, smem li da uvedem gospođu Siton Rolsbi?“

„Da“, odvrtila je Judžinija okrenuvši se. „Svakako.“

Drugo poglavlje

Kasnije tog popodneva

Teodor Edvard Brakston Riv – za bliske prijatelje Vord – popeo se stepenicama do Ureda gospođe Snou razmišljajući o tome koliko je guvernanti on kao dečak oterao.

Živo se sećao žena kiselog lica koje su ulazile na vrata njegove kuće – i sećao se kako su im leđa izgledala kada su ponovo kroz njih žurnim korakom izlazile.

Da mu otac i maćeha nisu bili u Švedskoj, svratio bi do njihove kuće da se izvini – ako ni zbog čega drugog, a onda zbog toga što se činilo da će njegovi mladi štićenici uspeti da nadmaše njegova postignuća, a baš je iritantno bilo naći se sa druge strane.

Iskren da bude, njegovi polubrat i polusestra, Otis i Lizi – a do pre nekoliko nedelja nije čak ni znao da postoje – bili su nečastivi. Đavoli. Đavolčići kojima je nevolja bila ispisana na čelu.

Njihova guvernanta, jedna od guvernanti gospođe Snou, u kući je ostala svega četrdeset osam sati, što mora da je bio rekord.

Ured uopšte nije bio ono što je Vord očekivao – od kršnog momka što je izigravao lakeja, do prazne čekaonice. Zamišljao je da će unutra zateći skupinu žena kako sede i čekaju da ih pošalju u dečje sobe – a on je nameravao da odabere onu koja bi najviše ličila na pukovnika u kraljevskoj mornarici.

Ova odaja više je ličila na damski salon nego na čekaonicu. Bila je otmeno nameštena, od kićanki na prugastim svilenim zavesama, do pozlaćenih stolica. Zapravo, bila je otmena koliko i bilo koja soba koju je video boraveći u različitim očevim kućama tokom detinjstva.

A njegov otac, lord Griffin, bio je erl.

E sad, Snou je verovatno morao da se razmeće da bi ubedio ljude da plate njegove nečuveno visoke honorare.

A Vord je, pošto je morao da impresionira Dom lordova svojim nepostojećim roditeljskim veštinama ne bi li obezbedio starateljstvo nad bratom i sestrom – da se ne spominje da mora doterati Otisa u red pre nego što u septembru krene na Iton – bio spreman da za prvoklasnu guvernantu plati koliko je god potrebno.

Na bočnim vratima pojavila se mlada služavka. „Došao sam kod gospodina Snoua“, obratio joj se Vord.

Nekoliko minuta bilo je potrebno da se rasprave veoma važne činjenice da je gospodin Snou pokojni i da je gospođa Snou otvorila ured pre nekoliko godina, kao i da niko ne može da dođe do gospođe Snou ukoliko nije prethodno zakazao termin za prijem.

„Termini se ugovaraju i po nekoliko sedmica unapred“, rekla mu je odlučno. „Možete sada tražiti da vam se zakaže termin, a mi ćemo vas obavestiti ukoliko se neki od termina oslobodi ranije.“

„To ne dolazi u obzir“, odvratio je Vord smešeći se, jer joj se u glasu čulo duboko poštovanje svaki put kad bi spomenula svoju gospodaricu. „Najurio sam guvernantu koju ste mi poslali. Zahtevam novu, ali imam nekoliko uslova.“

Otvorila je usta i zacičala: „*Najurili* ste jednu od naših guvernanti? Guvernantu *gospođe Snou*?“

Njihao se na petama i čekao da prestane da zamuckuje i otrči da obavesti nekoga o zločinu koji je počinio nad gospođicom Lamli.

Ako ćemo pošteno, gospođica Lamli je, uprkos svojoj žaljenja vrednoj navici da cmizdri kao zarđala slavina, bila bolja od svake guvernante koju je on kao dete imao.

Ali ipak nije bila prava osoba za ovo konkretno nameštenje. Njegovi polubrat i polusestra, koji su nedavno ostali siročad, bili su u najmanju ruku svojehlavi i osobeni.

Zaista mu je bila potrebna vrhunska guvernanta, neko poseban.

Judžinija se nije pomerila iz stolice tri sata, a ipak se činilo kako se gomila pisama na njenom stolu nije ni za dlaku smanjila.

Prigušila je jecaj kad je njena pomoćnica Suzan ušla sa još jednom gomilom pisama. „Ovo je stiglo danas po podne, a i gospodin Riv želi da te vidi.“

Sedam minuta u raju

Kap mastila kanula je sa Judžinijinog pera i pljusnula posred njenog odgovora mahnitaj dami blagoslovenoj blizancima. „Dođavola, ovo je treće pismo koje sam danas upropastila! Da li bi mi, molim te, ponovila šta si rekla?“

„Gospodin Riv je ovde“, kazala je Suzan. „Setićeš se da smo mu pre nedelju dana poslali Penelopi Lamli, jer je poslao hitan zahtev.“

„Naravno. On je profesor sa Oksforda koji mora da vaspitava polubrata i polusestru“, rekla je Judžinija.

„Sva je verovatnoća da su i oni, kao i on sam, rođeni vanbračno.“ Suzan se naslonila na Judžinijin sto i pripremila se za sočan trač. „Ne samo to, Riv je prošle godine ostavljen pred oltarom. Podozrevam da je dama shvatila koliko bi taj brak naškodilo njenom ugledu.“

„Njegov otac je erl od Grifina“, istakla je Judžinija. Nije dodala da je Riv sumanuto bogat, ali i to je bio značajan faktor. Uredi nisu sami sebe izdržavali.

„Ohol je kao da je i sam erl. Krišom sam ga osmotrila, ima ono držanje kao da bi čitav svet trebalo da mu se klanja.“

Judžinija je u mislima slegnula ramenima. Nesreća je bila što su spoj muškog uda i privilegovanosti imali tako zlosrećan uticaj na dečake, ali tu se ništa nije moglo.

Bez prave gubernante oni nikad ne nauče kako da budu normalni. Kako je odrasla u kući koja se dičila ekscentričnošću, Judžinija je bila žestok pobornik očuvanja vrednosti tradicionalnog načina života.

Bolje je za pojedinca, i beskrajno bolje za svet u celini.

„Đavolski je naočit, što verovatno znatno doprinosi utisku“, nastavila je Suzan. „Jasno mi je bilo da je on od onih što uvek isteraju svoje. Premda mu to nije pošlo za rukom“, dodala je zadovoljno, „sa damom koja ga je ostavila pred oltarom.“

Bogat, privilegovan i naočit, ali kopile: formula za katastrofu, gledano sa Judžinijine strane stola. Zgužvala je upropašćeno pismo i bacila ga. „Teško mi je da poverujem da ima primedbu na Penelopi.“

Neke Judžinijine gubernante bile su impresivne i zastrašujuće žene na koje je čovek mogao da računa da će vaspitati dete razmaženo i iskvareno do srži.

Druge su bile pune ljubavi i tople, kao stvorene za siročad. Penelopi Lamli je bila mila kao šećerlema i, mora se priznati, jednako zanimljiva. Ali Judžinija je verovala da je ožalošćenaj deci potrebna ljubav, ne uzbuđenje, a Penelopine oči ovlažile su se na samu pomisao na dvoje siročića prepuštenih na staranje nepoznatom bratu.

Eloiza Džejms

„Rekao je Rubi da ju je najurio“, dodala je Suzan. „A imam i suzama uflekanu poruku od Penelopi koja to potvrđuje.“

„Je li rekla šta se desilo?“

„Snažno je pritiskala perom, pa je hartija probijena na nekim mestima, a i silno je plakala. Nisam uspela mnogo da razaznam, osim aluzije na skakavca, možda je mislila na roj, kao u Izlasku*.“

Nije je iznenadilo što se gospođica Lamli pozivala na Bibliju; Ured gospođe Snou specijalizovao se za zapošljavanje ćerki vikara jer su takve životne okolnosti često za posledicu imale obrazovanje kao u dame, ali i potpuno odsustvo miraza.

„Ne mogu da se setim da li se negde u Bibliji spominje samo jedan skakavac“, rekla je Judžinija.

„Ne bih znala“, kazala je Suzan vragolasto se smešeći. „Časovi veronauke koje mi je otac držao nikad mi nisu bili zanimljivi.“

Judžinija se nagnula i bocnula Suzan prstom. „Postoji razlog zašto tebe nikad nisam nigde slala kao guvernantu. Ti bi sručila pošast u vidu skakavaca na glavu čoveka koji bi pokušao tebe da najuri. Pretpostavljam da ću morati da ga primim, ali mu neću dati drugu guvernantu.“

„Rekla bih da su Penelopi izdali nervi“, rekla je Suzan ustajući i rastresajući suknje. „Mnogo ih ima, pa je zbog njih sva osetljiva.“

„To nije razlog za otkaz“, odvrtila je Judžinija odlučno. „Ona je izvanredna guvernanta i bila je baš ono što je toj deci potrebno.“

Gospodin Riv trebalo je da zahvali srećnoj zvezdi što mu je uopšte poslala guvernantu – bila ona osetljiva ili ne – ali njegova pojava ovde u uredu govorila je da on nije umeo da ceni značaj guvernante gospođe Snou.

Majka kojoj je pisala pismo – da se ne spominje sirota Vini – bila je jedna od mnogih koje su preklinjale za pomoć. Gospodinu Rivu poslala je Penelopi samo zbog njegove siročadi.

Ured gospođe Snou bio je najelitnija ustanova te vrste i bio je čuven po obećanju da će decu ispratiti *do punoletstva ili braka, ma šta da dođe prvo*. U Judžinijim očima ovo je bilo obećanje *njenoj* deci. Umela je ona da ostavi guvernantu na radnom mestu i da joj isplaćuje naknadu čak i ako bi porodica ostala bez sredstava.

Ali, ako se porodici guvernanta prosto nije *dopadala*? To je bilo nešto sasvim drugačije. Nije mogla da traći vreme i raspoređuje žene po Engleskoj

* Misli se na Drugu knjigu Mojsijevu. (Prim. prev.)

Sedam minuta u raju

samo zato što je jedan nametljivi muškarac smatrao da njegovi štićenici za-
služuju bolju guvernantu nego što je gospođica Lamli.“

„Molim te, zamoli ga da uđe“, rekla je Judžinija ustavši od stola i prišavši
prozoru koji je gledao na Trg Kevendiš.

Svake godine obećavala je sebi da će više izlaziti na svež vazduh i da će
biti aktivnija, ali dani su joj prolazili u vrtešci dešavanja ureda. Kuća joj se
nalazila svega nekoliko koraka od ureda, što je značilo da je često radila dok
ne bi otišla kući i pala u postelju.

„Da poručim čaj?“, upitala je Suzan.

„Ne“, odgovorila je Judžinija. „Nameravam brzo da ga se rešim i da iza-
đem da prošetam po trgu.“

„Ne verujem da imaš vremena za to“, rekla je Suzan žalosno. „Dolazi ti
vojvotkinja od Vilijersa, a nakon nje sam uglavila ledi Kogli.“

„Zar njena milost ima problem? Mislila sam da je Sali Benifer srećna
kod njih.“

„Sali je prihvatila vikarevu prosidbu. A on se sigurno poneo veoma ne-
vikarski, jer ona mora da se uda ovog časa. Stoga je vojvotkinji potrebna
zamena.“

„Da li je *nevikarski* uopšte reč?“

„Pretpostavljam da nije“, odgovorila je Suzan. „Ali čovek je službu pre-
uzeo pre svega nekoliko sedmica, pa mora da je nasrnuo na Sali kao mačka
na sirovu džigericu. Moj otac to ne bi odobrio.“

„Šta kažeš na to da joj pošaljemo Penelopi Lamli, pošto je sad slobodna?“

„Penelopi bi neuobičajena atmosfera domaćinstva Vilijersovih mogla
biti odbojna“, kazala je Suzan sumnjičavo. Većina Vilijersove dece sad je već
bila odrasla, ali je on podigao šestoro nezakonite dece pod istim krovom sa
decom koju mu je rodila vojvotkinja.

„Meri Tatl“, predložila je Judžinija.

Suzan je klimnula glavom. „Pitaću je. A i pratiću razgovor sa Rivom, u
slučaju da njegova tvrdnja da je gospodin možda i nije verodostojna u onoj
meri u kojoj bi trebalo da bude. Mislim da ga nikad nisam videla ni u jed-
noj balskoj dvorani.“

Nakon nekoliko zlosrećnih incidenata u kojima su razni razvratnici
postupili u skladu sa svojim uverenjem da žena koja je odlučila da se bavi
poslovanjem nema morala i da će raširenih ruku dočekati njihova udvara-
nja, Judžinija je naložila da se diskretno probuši rupa u zidu između njene i

Suzanine kancelarije; Suzan je mogla da joj pošalje lakeja u pomoć ukoliko se za tim ukaže potreba.

„Ne brini“, rekla je Judžinija sada. „Zveknuću ga po glavi žaračem.“ Oruđe za održavanje kamina bilo je ukrašeno punim mesinganim kuglama upravo iz ovog razloga.

„Zapravo, gospodin Riv je toliko naočit da mu se žene verovatno bacaju pod noge“, kazala je Suzan podsmešljivo. „Ako čujem tup udarac kad padneš na pod, gledaću da vas ostavim nasamo.“

Judžinija je zakolotala očima. „Možda bih i mogla pasti na kolena pred sveže ispečenim čajnim kolačićem, ali nikad pred muškarcem.“

Suzan se udaljila, a vrata su se trenutak kasnije ponovo otvorila. „Gospodin Riv“, najavila je Rubi.

Muškarac koji je ušao u prostoriju bio je visok, guste smeđe kose boje vinjaka i još tamnijih obrva, boje patine na mesingu.

Izgledao je vitko i gipko, ali je nešto u načinu na koji mu je kaput prijanjao uz nadlaktice Judžiniji reklo da je mišićav. I još je zapazila da mu je u prošlosti nos bio slomljen.

Nije ovo bila osoba kakva se često pojavljivala u prefinjenom salonu Ureda gospođe Snou. Imao je sasvim drugačije držanje od majki sa kojima se svakodnevno susretala.

Judžinija je iznenada shvatila da zuri u njega i da joj misli lutaju u pravcima kojima godinama nisu lutale.

Od Endruove smrti.

Nije ona marila ni pet para za to kako izgledaju butine gospodina Riva! I bolje bi joj bilo da to ne zaboravi. On je klijent, zaboga. Je li videla...

Ne, nije.

I nije ni želela.